

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové, ve věci navrhovatele **J. N.**, , nar. X, bytem X, zast. obecným zmocněncem **O. N.**, bytem X, proti odpůrci **městu Špindlerův Mlýn**, se sídlem Svatopetrská 173, 543 51 Špindlerův Mlýn, zast. JUDr. Karlem Havlem, advokátem, Martinská 8, PSČ 301 00 Plzeň, za účasti obchodní společnosti **MELIDA, a.s.**, Špindlerův Mlýn 281, PSČ 543 51, zast. JUDr. Ondřejem Davidem, Ph.D., advokátem advokátní kanceláře DBK PARTNERS, se sídlem V Parku 2323/14, Praha – Chodov, PSČ 148 00, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011 – Z, **t a k t o :**

- I. **Krajský soud v Hradci Králové z r u š u j e dnem právní moci tohoto rozsudku opatření obecné povahy - územní plán Špindlerův Mlýn, schválený na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011-Z, a to v té jeho části, ve které byla pozemková parcela č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do nezastavěného území obce.**
- II. **Odpůrce je povinen uhradit navrhovateli náklady řízení ve výši 6.622,-- Kč, a to do 8 dnů od jeho právní moci.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Zastupitelstvo města Špindlerův Mlýn schválilo usnesením č. 8/11/2011-Z, ze dne 15. 11. 2011, územní plán města Špindlerův Mlýn (dále jen „OOP“ či „územní plán“). Jeho vydání bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 16. 11. 2011. Územní plán nabyl účinnosti dne 1. 12. 2011. Navrhovatel návrhem ze dne 30. 10. 2013, který byl doručen nadepsanému krajskému soudu osobně dne 7. 4. 2014, zahájil řízení o zrušení opatření obecné povahy – územního plánu Špindlerův Mlýn. Odůvodnil jej následujícím způsobem.

I.

Návrh na zrušení územního plánu

Navrhovatel napadl územní plán ve dvou návrhových (žalobních) bodech, v nichž uvedl následující:

Předně, že byl „žalovaným územním plánem omezen na svých vlastnických právech tím, že bez řádného odůvodnění a v rozporu se zákonem ve větší, než v nezbytně nutné míře, nešetrným a diskriminačním způsobem s náznaky libovůle, ruší, zastavění pozemkové parcely č. 96/2 v k. ú. Špindlerův Mlýn tím, že tento pozemek nezahrnul do zastavěného území obce. A dále, že „zastavěné území bylo vymezeno v rozporu s ustanovením § 58 stavebního zákona, a žalovaný územní plán je pro absenci důvodů z tohoto hlediska nepřezkoumatelný.“ Ty pak podrobně rozvedl.

Konstatoval, že podle předchozího územního plánu sídelního útvaru Špindlerův Mlýn byl pozemek parc. č. 96/2 v k. ú. Špindlerův Mlýn zařazen do funkční zóny č. II – *Komerční zóna nižší intenzity*, ve které bylo možné umísťovat zejména stavby občanské vybavenosti a služeb, rodinné domy v kombinaci s veřejným ubytováním, bytové domy, stavby veřejného ubytování a stavby drobné nerušící výroby či komerční administrativy jako doplňková funkce k objektu. S ohledem na to měl navrhovatel v úmyslu umístit na něm stavbu rodinného domu. Ostatně pozemek se nachází v zastavěném území obce a v místě, kde se v blízkém i vzdálenějším okolí nacházejí zejména stavby rodinných domů, tedy takové stavby, kterou chtěl navrhovatel na svém pozemku umístit. Proto také již dne 11. 8. 2008 podal u stavebního úřadu žádost o vydání územního rozhodnutí pro stavbu rodinného domu, o které však do dne sepsání tohoto návrhu nebylo pravomocně nerozhodnuto. Vzhledem k místní situaci navrhovatel očekával, že nový územní plán funkční využití jeho pozemku zachová nebo je omezí pouze na stavby pro individuální bydlení, což se však nestalo. Napadený územní plán zastavění tohoto pozemku zrušil, když jej zahrnul do funkční plochy v textové části označené jako KO – *ostatní krajinná zeleň*, ve které nelze stavbu rodinného domu umístit. To je ovšem v rozporu s tím, s jakým úmyslem, z hlediska jeho pozdějšího využití, navrhovatel uvedený pozemek kupoval.

Z tohoto důvodu proto také podal navrhovatel u Krajského soudu v Hradci Králové dne 28. 12. 2012 návrh na zrušení územního plánu, kterému krajský soud vyhověl, když jej rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č. j.: 30A 130/2012-141, zrušil v části týkající se zařazení pozemku parcelní číslo 96/2 v k. ú. Špindlerův Mlýn do funkční plochy KO – *ostatní krajinná zeleň*.

Navrhovatel v domněnku, že tímto rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové bylo zrušeno funkční určení pozemku parc. č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn v celém možném rozsahu, stanoveným napadeným územním plánem, očekával, že po tolika letech bude jeho žádosti vyhověno. Odbor výstavby Městského úřadu Špindlerův Mlýn (příslušný stavební úřad) však zcela překvapivě žádost navrhovatele o vydání územního rozhodnutí pro novostavbu rodinného domu ze dne 11. 8. 2008 rozhodnutím vydaným dne 28. 1. 2014 pod č. j.: DOK/Vyst/Jeb/130/2014, zamítl. Odůvodnil je tím, že je pozemek parc. č. 96/2 v k. ú. Špindlerův Mlýn situován podle územního plánu mimo zastavěné území, ve kterém nelze s odkazem na ustanovení § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (krajský soud vycházel ze znění platného ke dni účinnosti územního plánu, tedy k 1. 12. 2011), požadovanou stavbu umístit. Vycházel přitom z předpokladu, že Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č. j.: 30A 130/2012-141, zrušil územní plán Špindlerův Mlýn pouze v té jeho části, kterou byla pozemková parcela č. 96/2 v k. ú. Špindlerův Mlýn zařazena do funkční plochy KO – *ostatní krajinná zeleň*. Hranice zastavěného území jím však zrušena nebyla.

Podle navrhovatele nastala po zrušení územního plánu, v části týkající se pozemku parcelní číslo 96/2 v k. ú. Špindlerův Mlýn, situace, kdy tento pozemek není z hlediska svého funkčního využití územním plánem vůbec řešen a jedná se o tzv. *bílé místo*, a to včetně jeho nezahrnutí do zastavěného území města. Shora citovaným rozsudkem bylo podle něho zrušeno nejen zařazení pozemku do funkční plochy KO – *ostatní krajinná zeleň*, ale i jeho nezahrnutí do zastavěného území, což podle navrhovatele potvrzuje skutečnost, že se tento pozemek v souladu s ustanovením § 58 odst. 2 stavebního zákona, tedy ze zákona, nachází v zastavěném území obce, protože se jedná o pozemek nacházející se v intravilánu obce. Krajský soud v Hradci Králové proto zrušil rozsudkem ze dne 30. 5. 2013 nejen tu část žalovaného územního plánu, kterou byla pozemková parcela č. 96/2 v k. ú. Špindlerův Mlýn zařazena do funkční plochy KO – *ostatní krajinná zeleň*, ale i jeho nezahrnutí do zastavěného území. Podle navrhovatele to ostatně potvrzují i další dva rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. 30A 5/2013, a ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 30A 10/2012, kterými bylo zrušeno funkční využití sousedních pozemků ve vlastnictví R.K.

Ve druhém žalobním bodu navrhovatel namítal, že zastavěné území bylo napadeným územním plánem vymezeno v rozporu s ustanovením § 58 stavebního zákona. Této otázce se územní plán věnuje na straně 6. jeho textové části, označené jako „A. VYMEZENÍ ZASTAVĚNÉHO ÚZEMÍ“, která obsahuje pouze strohý údaj o tom, že:

„Řešené území je vymezeno správním územím města Špindlerův mlýn. (číslo obce ZÚJ –579742). Správní území města Špindlerův Mlýn zahrnuje čtyři katastrální území:

- k.ú. Špindlerův Mlýn
- k.ú. Bedřichov v Krkonoších
- k.ú. Labská
- k.ú. Přední Labská

Zastavěné území je vymezené ke dni 1.1.2009 a je zakresleno ve výkresu základního členění návrhu územního plánu.“

V odůvodnění žalovaného územního plánu není otázce vymezení zastavěného území věnována žádná pozornost a nedořešenou otázkou tedy zůstává, z jakého důvodu, jakým postupem a jakým aktem bylo zastavěné území vymezeno už ke dni 1. 1. 2009, když § 58 odst. 3 stavebního zákona jasně stanoví, že zastavěné území se vymezuje v územním plánu a aktualizuje se jeho změnou. Pokud bylo zastavěné území vymezeno skutečně už ke dni 1. 1. 2009, nemohlo to být provedeno žalovaným územním plánem ani změnou předchozího, protože ten zastavěné území města Špindlerův Mlýn nevymezoval.

Podle § 58 odst. 2 stavebního zákona se do zastavěného území zahrnují pozemky v intravilánu obce. Z výkresu žalovaného územního plánu, označeného N1B, který řeší zastavěné a zastavitelné území, je zřejmé, že vymezení zastavěného území nemělo jasně stanovená pravidla, která by měla oporu v zákoně a že probíhalo evidentně tak, jak to odpůrci s ohledem na různé individuální zájmy a okolnosti vyhovovalo. Jinak si nelze vysvětlit např. to, proč v některých případech hranice zastavěného území kopírují obvodové stěny stávajících staveb a v jiných případech tomu tak není, proč v některých případech jsou a v jiných nejsou do zastavěného území zahrnuty i pozemky přilehlé ke stavbě - viz areál hotelu Horal, proč do zastavěného území není zahrnuta celá řada pozemků v intravilánu obce, které nejsou ani vinicí, chmelnicí, pozemkem zemědělské půdy určeným pro zajišťování speciální zemědělské výroby (zahradnictví) a ani pozemkem přiléhajícím k hranici intravilánu navráceným do orné půdy nebo do lesních pozemků (např. pozemek parc. č. 15/13, 94/6, 53/2 atd. v k. ú. Špindlerův Mlýn) a proč je do zastavěného území, na rozdíl od jiných pozemků, zahrnut dosud nezastavěný pozemek u dolní stanice lyžařského vleku Stoh parc. č. 1097 v k. ú. Špindlerův Mlýn. K tomu navrhovatel dodal, že *„se odpověď nabízí sama, protože se jedná o lokalitu, o jejíž rozvoj měl eminentní zájem předchozí starosta města Špindlerův Mlýn, za jehož éry či „vlády“ byly hranice zastavěného území vymezeny.“*

Navrhovatel pokračoval, že vymezení zastavěného území má pro vlastníky dotčených pozemků zásadní význam, a proto by mu měla být věnována patřičná pozornost. Napadený územní plán jeho očekávání nenaplnil, když vymezení zastavěného území neodpovídá reálnému stavu v území. Tyto námitky konfrontoval např. s parcelou č. 53/12 v kat. území Špindlerův Mlýn, která se dle žalovaného územního plánu nachází mimo zastavěné území, a přitom na ní byly po 1. 1. 2009 (kdy mělo dojít k vymezení zastavěného území) vybudovány podzemní garáže, jako první etapa výstavby rodinného domu na tomto pozemku, s pozemkem parc. č. 94/6 v kat. území Špindlerův Mlýn, na němž byla po 1. 1. 2009 zahájena výstavba rodinného domu a dodával, že by se jistě našly i další stavby zahájené nebo realizované po 1. 1. 2009, které se od 1. 12. 2011 nacházejí v nezastavěném území.

Navrhovatel uzavřel návrh odkazy na právní úpravu stanovení zastavěného území dle stavebního zákona (§§ 2 odst. 1 písm. c/ a 58 odst. 2) a konstatováním, že zastavěné území obce Špindlerův Mlýn bylo žalovaným územním plánem vymezeno postupem, který je v rozporu se zákonem a že jeho vymezení není v žalovaném územním plánu vůbec odůvodněno. Uvedl přitom celou řadu příkladů, konkrétních pozemkových parcel, nesprávně nezahrnutých do zastavěného území. Vzhledem

k tomu navrhoval územní plán zrušit. Zároveň žádal o přiznání nákladů řízení, které po projednání návrhu krajským soudem specifikoval v písemném podání ze dne 23. 4. 2015.

II. Vyjádření odpůrce k návrhu

Odpůrce se vyjádřil k návrhu na zrušení územního plánu podáním ze dne 16. 4. 2015. Již v jeho počátku se s ním neztotožňoval, když napadané opatření obecné povahy považuje za správní akt souladný s příslušnými právními předpisy. Poukazoval na skutečnost, že se navrhovatel domáhá zrušení celého územního plánu, tedy i těch jeho částí, které se jeho právní sféry nedotýkají. Tuto otázku podrobně rozebral na straně třetí až páté svého vyjádření. Protože však navrhovatel omezil při jednání krajského soudu návrh jen na zrušení hranice zastavěného území ohledně parcely č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn, stala se tato část vyjádření odpůrce v důsledku toho bezpředmětnou.

Odpůrce dále přirovnával návrh J. N., k návrhu R. K., který se rovněž domáhal zrušení opatření obecné povahy a kdy výslovně uváděl: „*Protože má navrhovatel v úmyslu v následujícím období pozemek parcelní č. 100/7 v k.ú. Špindlerův Mlýn spolu s dalšími v území zastavět, domáhá se tímto návrhem zrušení žalovaného územního plánu, protože ten zástavbu tohoto pozemku provedením změny v jeho funkčním využití, neumožňuje, resp. ji ruší, a dále proto, že nezahrnutím pozemkových parcel č. 96/16, 100/3 a 100/12 v k.ú. Špindlerův Mlýn do zastavěného území znemožňuje využití s odkazem na ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona těchto pozemků, včetně nemožnosti žádat úspěšně o vydání stavebního povolení na stavby povolené shora citovaným územním rozhodnutím. Navrhovatel tvrdí, že byl žalovaným územním plánem zkrácen na svých vlastnických právech tím, že mu bez právního důvodu odnímá právo umístit na pozemku parc.č. 100/7, ale i na pozemcích parc.č. 96/16, 100/3 a 100/12 v k.p. Špindlerův Mlýn stavby,...*“ Tento návrh Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č.j. 30 A 5/2013-122, který nabyl právní moci dne 14.8.2013, odmítl.

Předmětem návrhu a posléze i řízení bylo rovněž (když se žalobní tvrzení v návrzích téměř doslovně shodují – viz str. 4-6 návrhu) nezařazení pozemku navrhovatele R. K. do zastavěného území (ani do zastavitelné plochy), tudíž ta skutečnost, že pozemek byl ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. f) stavebního zákona v území nezastavěném. I přesto byl návrh ve vztahu k předmětnému pozemku odmítnut a řízení pravomocně skončeno.

Důvody odmítnutí návrhu R. K. jsou patrné ze strany dvacáté odstavce třetího rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č.j. 30 A 5/2013 - 122, který nabyl právní moci dne 14. 8. 2013, kde krajský soud uvedl, že vzhledem k tomu, že nadepsaný soud o stejné věci již rozhodl rozsudkem ze dne 31. 5. 2012, č.j. 30 A 10/2012 - 68, který nabyl právní moci dne 16.7.2012, musel být návrh v této části podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.r.s. odmítnut. Podle citovaného ustanovení totiž soud odmítne návrh usnesením, jestliže o téže věci již rozhodl a k tomu právě v dané věci došlo.

Podle odpůrce je proto dán i v této věci předpoklad k odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., když Krajský soud v Hradci Králové rozhodl o stejné věci stejného navrhovatele již rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č.j. 30 A 130/2012-141, který nabyl právní moci, stejně, jako ve věci R. K.. Pokud by se tak nestalo, příp. důvody odchylky by nebyly přesvědčivě odůvodněny, pak jakékoliv jiné rozhodnutí by porušilo základní princip právního státu a ústavně garantované právo odpůrce na předvídatelnost soudního rozhodování, když každý, kdo se domáhá soudní ochrany svých práv či oprávněných zájmů má nejen právo na to, aby o jeho věci rozhodl příslušný nezávislý soud (soudce) ve spravedlivém (fair) procesu a v přiměřené době, ale je také oprávněn očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který se s tím jeho shoduje v podstatných znacích (viz nálezy Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV.ÚS 738/09 ze dne 11. 9. 2009, sp. zn. IV. ÚS 613/06 ze dne 18. 4. 2007 či nálezy sp. zn. IV. ÚS 2170/08 ze dne 12. 5. 2009).

K věci samé odpůrce uvedl, že byť navrhovatel uplatnil námitky proti územnímu plánu, tak námitku, že jeho pozemky nejsou zahrnuty do zastavěného území v rozporu s § 58 stavebního zákona, neuplatnil. K tomu dodal, že uvedené tvrzení odpůrce vyplývá kromě stavebního zákona také z ustanovení vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, přílohy č. 7 (I. Obsah územního plánu, bod 1. písm. a/ – vymezení zastavěného území a písm. c/ + f/ - vymezení zastavitelných ploch a stanovení podmínek využití ploch s rozdílným způsobem využití s určením převažujícího účelu využití /hlavní využití/). Lze mít tudíž za to, že proti vymezení zastavěného území navrhovatel ničeho nenamítal. Z těchto důvodů odpůrce dovozoval, že by krajský soud neměl napadené opatření obecné povahy přezkoumávat minimálně z hlediska proporcionality zásahů do soukromých práv navrhovatele. Odkazoval přitom na část odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č.j. 5 AOS 3/2013-33, týkajícího se řízení mezi Městem Špindlerův Mlýn a R. M., kde je uvedeno následující:

*„Nelze souhlasit s krajským soudem v tom směru, že pouhé začlenění pozemku do určité plochy v předchozím územním plánu zakládá jeho vlastníkově právní nárok, aby seznal z odůvodnění nového územního plánu konkrétní důvody pro odlišné účelové určení daného pozemku, resp. jeho začlenění do jiné plochy. **Nelze zde pomíjet procesní pasivitu navrhovatele během přípravy územního plánu.** Na základě podané námítky či připomínky by samozřejmě byl pořizovatel územního plánu povinen zařazení určitého pozemku do určité funkční plochy podrobně odůvodnit. Teprve v reakci na navrhovatelovu námitku tak mohl např. upřesnit, proč na určitém pozemku byla vymezena určitá funkční plocha, ačkoliv v sousedství byla vymezena jiná (viz stěžovatelem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 AOS 5/2011-43, www.nssoud.cz). **Bez toho, že by stěžovatel dostal na základě podané námítky či připomínky možnost provést konkrétní zdůvodnění určité odlišnosti, nemůže soud z pouhé existence této odlišnosti bez dalšího dovozovat libovůli či nerovné zacházení s vlastníky pozemků.**“*

Odpůrce má za to, že zastavěné území bylo napadeným opatřením obecné povahy vymezeno jednoznačně a nezpochybnitelně, zejména pak jeho grafickou částí (např. ve výkresu základního členění - část B-1) s tím, že došlo k naplnění

dispozice právní normy a jejího účelu územního plánování uvedeného v § 18 odst. 5 poslední věta stavebního zákona, neboť **vymezení zastavěného území je nástrojem, který slouží k ochraně nezastavěného území** před jeho neodůvodněnou a dostatečně neproověřenou přeměnou na území zastavěné, k hospodárnému využívání zastavěného území **a k ochraně nezastavitelných pozemků uvnitř zastavěného území!**

Pozemek navrhovatele parc. č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn byl před zrušením jeho funkčního využití (myšleno zřejmě rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č.j. 30A 130/2012-141) zařazen do funkční plochy KO - ostatní krajinná zeleň a ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. e) bod 1. stavebního zákona tak plnil funkci veřejné zeleně, tedy byl nezastavitelným pozemkem. Dle ust. § 2 odst. 1 písm. f) stavebního zákona platí, že „*nezastavěným územím se rozumí pozemky nezahrnuté do zastavěného území nebo do zastavitelné plochy.*“ Z uvedeného lze dovodit, že nebyl splněn předpoklad k zahrnutí předmětného pozemku do zastavěného území, když tento pozemek je nezastavitelný (viz také strana 65 textové části napadeného opatření obecné povahy). V době nabytí účinnosti opatření obecné povahy, ale ani při jeho pořizování, stejně jako doposud, nebyl předmětný pozemek souvisle zastavěn nebo jinak technicky upraven pro potřeby obce, což bylo pro stanovení zastavěného území rozhodné.

Pojem intravilán byl vymezen ve vyhlášce ministerstva zemědělství a lesního hospodářství č. 97/1966 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, podle jejího § 4 odst. 4 se „*Zastavěnou částí obce (intravilán) rozumí území, které ke dni účinnosti zákona je souvisle zastavěno nebo jinak technicky upraveno pro potřeby obce (sídliště). Do zastavěného území obce se zahrnují i pozemky, které jsou zemědělskou půdou, nevytváří však se zemědělským půdním fondem souvislý celek (jsou od něho odděleny souvislou zástavbou nebo zabíhají do zastavěné části a jsou tvarově i rozlohově nevhodné k zemědělskému obhospodařování mechanizačními prostředky).*“

Vyhláška č. 142/1976 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, v § 10 odst. 1 uvádí, že: „*Zastavěným územím obce ... se rozumí území, které bylo ke dni 1. 9. 1966 souvisle zastavěno nebo jinak technicky upraveno pro potřeby obce. ... Hranice zastavěného území obce se zobrazí v pozemkových mapách evidence nemovitostí.*“

Navrhovatel namítá, že se parcela č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn nachází, stejně jako v době pořizování a nabytí účinnosti napadeného opatření obecné povahy, v intravilánu města Špindlerův Mlýn, ačkoliv o tomto tvrzení nepředkládá žádný důkaz a o tomto zjištění jsou stále dány důvodné pochybnosti. Tímto důkazem může být pouze katastrální mapa vyhotovená katastrálním úřadem s vyznačením intravilánu města Špindlerův Mlýn, nikoliv pouze samotné tvrzení, že okolí daného pozemku již je zastavěno obdobným druhem staveb, které chce navrhovatel na svém pozemku umístit. Intravilán není vymezen samotnou realitou v daném území (s výjimkami uvedenými § 58 odst. 2 poslední věta stavebního zákona), ale je vymezen katastrální mapou s vyznačeným průběhem hranic intravilánu účinnou ke dni vymezení zastavěného území. Bez tohoto skutkového

zjištění nelze dojít k závěru, že zastavěné území bylo vymezeno nezákonně (v rozporu s § 58 odst. 2 stavebního zákona).

K navrhovatelově podivování se nad tím, že podle textové části územního plánu bylo zastavěné území vymezené ke dni 1. 1. 2009 (viz její strana šestá), odpůrce uvedl, že netvrdil, že by nyní zastavěné území odpůrce bylo vymezeno jinak (konkrétně dne 1.1.2009), než právě napadeným opatřením obecné povahy, a to ode dne nabytí jeho účinnosti. Pokud je tedy použito na straně šesté napadeného územního plánu slovní spojení: „...vymezeno ke dni 1.1.2009“, pak z tohoto nelze dovodit, že bylo vymezeno jiným správním aktem, či jinak nebo že by vymezení zastavěného území bylo neaktuální ke dni vydání napadeného opatření obecné povahy. Jednalo se jen o zjevnou chybu v psaní, kdy zhotovitel návrhu opatření obecné povahy pro odpůrce uvedl údaj, který do územního plánu nepatří, resp. uvedení termínu vymezení zastavěného území není jeho povinnou náležitostí!

„Zastavěné území je napadeným opatřením obecné povahy vymezeno následovně: *„Řešené území je vymezeno správním územím města Špindlerův Mlýn.“* a : *„...je zakresleno ve výkresu základního členění návrhu územního plánu“*. **Kdy toto vymezení zastavěného území v napadeném opatření obecné povahy naplňuje podstatné náležitosti stanovené ve vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti:**

„Příloha č. 7

I. Obsah územního plánu

(1) Textová část územního plánu obsahuje

a) vymezení zastavěného území,...

(3) Grafická část územního plánu obsahuje

a) výkres základního členění území obsahující vyznačení hranic zastavěného území, zastavitelných ploch, ploch přestavby, ploch a koridorů územních rezerv a ploch a koridorů, ve kterých je rozhodování o změnách v území podmíněno uzavřením dohody o parcelaci, zpracováním územní studie nebo vydáním regulačního plánu,...

Vzhledem k výše uvedenému odpůrce navrhoval návrh podaný navrhovatelem podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. odmítnout, případně jej jako nedůvodný dle § 101d odst. 2 s.ř.s. zamítnout. Zároveň žádal, aby mu navrhovatel nahradil náklady tohoto řízení.

III.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Obchodní společnost MELIDA, a.s., se k návrhu navrhovatele vyjádřila jako osoba zúčastněná na řízení podáním ze dne 20. dubna 2015, a to podrobným způsobem na celkem šesti stránkách. Účastníci řízení je obdrželi, takže jeho obsah znají. Krajský soud se jím z důvodu procesní ekonomie zabývat nebude, neboť poté, co navrhovatel při jednání omezil návrh jen na zrušení hranice zastavěného území u pozemku parc. č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn, stalo se již pro rozhodnutí ve věci nerozhodným. Obchodní společnost MELIDA, a.s., přisvědčila tomuto závěru

krajského soudu ve svém závěrečném návrhu, když mimo jiné uvedla, že po úpravě petitorního žádání ponechává rozhodnutí na úvaze soudu.

IV. Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal návrh při jednání dne 21. 4. 2015. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci. Navrhovatel zdůraznil, že předmětný pozemek získal na přelomu let 2006-2007. Před jeho pořízením byl tehdejší vedením obce, a to k jeho výslovnému dotazu, ujištěn, že se jedná o pozemek určený k zastavění. Proto ho také koupil, jelikož se chtěl na důchod vrátit do rodného kraje. Již v roce 2008 podal návrh na vydání územního rozhodnutí, přičemž toto řízení se táhne dodnes. Připomněl, že věc již byla jednou řešena krajským soudem, který dal navrhovateli za pravdu, ale odpůrce si jeho rozsudek vykládá po svém. Navrhovateli tedy nezbylo, než přistoupit k podání uvedeného návrhu. Krajskému soudu zároveň předložil na dokreslení věci přípis města Špindlerův Mlýn ze dne 28. 8. 2009, z něhož dle jeho názoru plyne, že obec měla zájem o odkup části předmětného pozemku za účelem určité výstavby. Závěrem svého přednesu navrhovatel upravil petit návrhu tak, že nenavrhuje zrušení celého územního plánu, pokud jde o hranice zastavěného území, ale pouze té jeho části, která se týká pozemku parc. č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn.

Na to reagoval zástupce odpůrce s tím, že s ohledem na úpravu návrhového petitu pozbyly některé části jeho vyjádření aktuálnosti. V ostatním odkázal na jeho obsah. Stejně jako zástupce osoby zúčastněné na řízení, který přivítal ze svého pohledu změnu návrhového petitu.

K dotazu soudu zástupce odpůrce uvedl, že mapa intravilánu obce se v písemné dokumentaci vztahující se k územnímu plánu nenachází. Zároveň dodal, že tato mapa byla zhotoviteli územního plánu předložena v elektronické podobě katastrálním úřadem, důkazy prokazující toto tvrzení však předložit nemůže.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení, za kterých může o návrhu na zrušení OOP (§ 101a s. ř. s.) jednat. Těmi jsou existence OOP, aktivní procesní legitimace navrhovatele a formulace závěrečného návrhu. Zjistil, že o vydání územního plánu města Špindlerův Mlýn rozhodlo zastupitelstvo odpůrce na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, a to dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011-Z. Tento územní plán jako OOP byl v souladu s § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), oznámen veřejnou vyhláškou, která byla vyvěšena na úřední desku odpůrce dne 16. 11. 2011. Podle § 71 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 173 odst. 1 správního řádu proto nabyl účinnosti dne 1. 12. 2011. Tento územní plán je tedy OOP, které bylo řádně vydáno a je účinné. Pravomoc zastupitelstva města vydat územní plán vyplývá z § 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, napadené OOP tedy

bylo vydáno orgánem, kterému zákon k takovéto formě výkonu veřejné moci svěřuje nezbytnou pravomoc, a to věcně i místně příslušným.

Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení OOP (jeho části) je ve smyslu § 101a odst. 1 s.ř.s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným OOP. Procesní legitimace je tak založena na tvrzení o dotčení subjektivních práv navrhovatele OOP, takže je v dané věci dána, tvrdí-li navrhovatel konsekventně a myslitelným způsobem možnost dotčení svých práv OOP. V přezkoumávané věci je aktivní procesní legitimace navrhovatele spojena s jeho vlastnictvím pozemkové parcely č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn, přičemž ten spatřuje zkrácení na svých právech tím, že oproti předchozímu územnímu plánu, podle něhož byla uvedená parcela zařazena ve funkční zóně II – komerční nižší intenzity, ve které bylo možné umísťovat zejména stavby občanské vybavenosti a služeb, rodinné domy v kombinaci s veřejným ubytováním, bytové domy, stavby veřejného ubytování a stavby drobné nerušící výroby či komerční administrativy jako doplňková funkce k objektu, napadený územní plán již toto využití neumožňuje, když ji v rozporu se stavebním zákonem zahrnul do nezastavěného území obce. V něm je totiž výstavba omezena výslovně v intencích § 18 odst. 5 stavebního zákona. Navrhovatel přitom již v srpnu 2008 požádal stavební úřad o vydání rozhodnutí o umístění novostavby rodinného domu na parcele č. 96/2, takže jeho zájem o tento způsob využití pozemku započal ještě za platnosti předchozího územního plánu sídelního útvaru Špindlerův Mlýn. Vzhledem k uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že navrhovatel měl aktivní procesní legitimaci k podání návrhu na zrušení OOP (jeho části), když zcela nepochybně dochází k zásahům do jeho právní sféry.

Splněna byla podle krajského soudu též podmínka formulace závěrečného návrhu, který navrhovatel při jednání krajského soudu dne 21. 4. 2015 omezil na zrušení pouze té jeho části, která se týká vymezení hranice zastavěného území u parcely č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn.

Krajský soud proto mohl konstatovat, že v přezkoumávané věci jsou podmínky řízení splněny.

Navrhovatel se domáhal zrušení platného územního plánu ze dvou důvodů. Jejich základem bylo tvrzení, že pozemková parcela č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn byla chybně zařazena do nezastavěného namísto správně zastavěného území obce, a to v rozporu s § 58 stavebního zákona, bez řádného odůvodnění, způsobem nešetrným a diskriminačním, v důsledku čehož byl omezen na svých vlastnických právech. V nezastavěném území je totiž výstavba zásadně regulována ustanovením § 18 odst. 5 stavebního zákona, když podle něho: „*V nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra.*“ S takovým způsobem využití svého pozemku parc. č. 96/2 navrhovatel pochopitelně neuvažoval a s tímto cílem si jej nepořizoval (společně se svojí manželkou). To je ostatně patrné ze žádosti manželů N. ze dne 11. 8. 2008 o vydání rozhodnutí o umístění novostavby rodinného domu na pozemkové parcele č.

96/2, která byla zamítnuta rozhodnutím stavebního úřadu odpůrce ze dne 28. 1. 2014, č.j.: DOK/vyst/Jeb/130/2014, a to právě s odkazem na skutečnost, že plocha, na níž se stavba navrhovala umístit, má podle územního plánu charakter nezastavěného území, v němž to není možné (viz zmíněný § 18 odst. 5 stavebního zákona).

Navrhovatel uvedl, že parcela č. 96/2 již byla předmětem rozhodování Krajského soudu v Hradci Králové, když ten rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č.j. 30A 130/2012-141, zrušil napadaný územní plán v té jeho části, podle níž byl pozemek parc. č. 96/2 zahrnut do funkční plochy ostatní krajinná zeleň. Navrhovatel měl vzhledem k tomu za to, že nastala situace, kdy jeho funkční určení přestalo být územním plánem řešeno, a to včetně otázky, zda je v zastavěném či nezastavěném území obce.

Jiného názoru však byl stavební úřad Městského úřadu Špindlerův Mlýn, jak uvedeno výše. Podle něho totiž krajský soud zmíněným rozsudkem nezrušil zařazení parcely č. 96/2 do nezastavěného území, což vzal za základní překážku toho, aby mohlo být žádosti navrhovatele vyhověno. Navrhovatel však tento názor nesdílí a tvrdí, že předmětný pozemek se v souladu s § 58 odst. 2 stavebního zákona nachází v zastavěném území obce, protože jde o pozemek nacházející se v intravilánu obce. Územnímu plánu přitom v tomto směru vytýkal i jeho neodůvodněnost a tím zároveň nepřezkoumatelnost.

Odpůrce s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30A 130/2012-141, jímž byl zrušen územní plán v části, ve které byla pozemková parcela č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30A 5/2013-122 (navrhovatel R. K.), jeho výrok I., jímž bylo obdobně rozhodnuto že:

„Návrh na zrušení opatření obecné povahy - územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011-Z, a to z důvodů zařazení pozemkových parcel č. 96/16, č. 100/3 a č. 100/12 v kat. území Špindlerův Mlýn do funkčních ploch FP - louky a pastviny a KO - ostatní krajinná zeleň, se o d m í t á“,

dovozoval, že z týchž důvodů by měl být odmítnut i nyní projednávaný návrh. Krom toho zastával odpůrce v souvislosti s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č.j. 30A 130/2012-14, názor, že rozhodnutím o pozemkové parcele č. 96/2 v něm, přičemž ten nabyl právní moci, již existuje v tomto přezkumném řízení, pokud jde o tuto parcelu, překážka věci pravomocně rozhoduté, která brání projednání návrhu.

Krajský soud však tento názor nesdílí, když z výroku rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30A 130/2012-141, je jednoznačně zřejmé, co bylo předmětem jeho rozhodnutí. Že jím byla otázka funkčního určení parcely č. 96/2, nikoliv její zařazení do nezastavěného území obce. Ostatně i sám odpůrce stojí zjevně na pozici, že jde o dvě zcela samostatné a rozdílné věci, tedy funkční určení pozemku a zastavěné území obce. Jinak by totiž skutečně byla hranice zastavěného území obce ohledně parcely č. 96/2 zrušena již rozsudkem

Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č.j. 30A 130/2012-141. Tak tomu ovšem nebylo, jak je z jeho výroku zřejmé, neboť bylo zrušeno pouze zařazení pozemkové parcely č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň, nic více. Ostatně ani z návrhu navrhovatele ze dne 23. 12. 2012, jenž uvedenému rozsudku předcházela, neplyne, že by se navrhovatel domáhal zrušení hranice zastavěného (nezastavěného) území vymezené v územním plánu. Z obecných pojmů užitých v návrhu typu „*ruší zastavění pozemkové parcely č. 96/2*“ či „*zrušení zastavění pozemku*“ totiž skutečně nelze dovozovat, že navrhovatel brojil i proti zakreslení hranice zastavěného území. „Zrušeno zastavění“ bylo již jen samotným funkčním zařazením tohoto pozemku do plochy ostatní krajinná zeleň.

Prekážka věci rozsouzené zde proto dána není, neboť nyní je rozhodováno sice o stejném předmětu, ale ze zcela jiného právního důvodu.

Stěžejní navrhovatelovou námitkou bylo tvrzení, že parcela č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn byla zahrnuta v územním plánu do nezastavěného území obce v rozporu se stavebním zákonem. Takováto skutečnost by nepochybně měla pro každého vlastníka pozemku zásadní význam, neboť by jej přinejmenším omezovala v možnostech nakládání s ním. Například na pozemku mimo zastavěné území je vzhledem k regulaci obsažené v § 18 odst. 5 stavebního zákona znemožněna v zásadě výstavba, což se nutně projevuje v reflexi a dotčení práv vlastníků takových pozemků. Tato skutečnost byla ostatně prokázána v daném případě již jen tím, že právě z uvedeného důvodu byla manželům N. zamítnuta žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu na pozemku parc. č. 96/2. Pro vlastníky pozemků pak byl institut intravilánu vždy významný, když s ním byla spojována např. jejich cena podle cenových předpisů či placení odvodů za odnětí zemědělské půdy zemědělské výrobě, přičemž jeho významu nelze dohlédnout ani do budoucna. O to větší důležitost má odůvodněnost územních plánů v případech, jako tomu je v přezkoumávané věci, kdy napadeným územním plánem došlo nejen ke změně funkčního určení předmětného pozemku oproti předchozímu územnímu plánu sídelního útvaru Špindlerův Mlýn, podle něhož byl pozemek parc. č. 96/2 zařazen do funkční zóny č. II – Komerční zóna nižší intenzity (viz výše), ale kdy byla tato zásadní změna podtržena právě navrhovatelem namítaným nesprávně vymezeným zastavěným územím obce ohledně něho.

Pro vymezení zastavěného území obce má pojem „intravilán“, jehož se navrhovatel dovolával, zvláštní význam. To proto, že podle § 58 odst. 2 první věta stavebního zákona se pozemky v intravilánu zahrnují do zastavěného území obce vždy! Nezáleží tak ani např. na vyhodnocení účelného využití toho kterého pozemku v zastavěném území obce, neboť jeho přináležitost k intravilánu je dána stavem, který tu byl ke dni 1. 9. 1966. Jeho existence - určení plyne přímo z obecně závazných právních předpisů, s nimiž nemůže být OOP v rozporu. Jinými slovy, část zastavěného území obce v rozsahu intravilánu platného ke dni 1. 9. 1966, je z hlediska materiálního tou jeho částí, o níž vzhledem k této skutečnosti zastupitelstvo obce ani rozhodovat nemůže. Svým rozhodnutím, schválením územního plánu, totiž nemůže měnit rozsah intravilánu obce (s výjimkami dle § 58 odst. 2 věty první stavebního zákona, což ovšem není daný případ), který plyne přímo ze zákona, takže jej v podstatě bere pouze na vědomí. To si zřejmě málokdo uvědomuje. Pokud by proto bylo zastavěné území obce vymezeno v jejím územním plánu chybně, a to právě ve vazbě na zmíněný intravilán, měla by při posuzování této

disproporce a důsledků s tím spojených přednost zákonná úprava vymezující pojem intravilán.

Pojem intravilán, jeho aplikace, by neměla činit orgánům státní moci žádné obtíže, neboť z dosavadní dlouhodobě platné právní úpravy je všeobecně známo (odpůrce se o tom zmiňuje na straně sedmé svého vyjádření dole), že se jedná o zastavěné území obce vymezené k datu 1. 9. 1966, které bylo souvisle zastavěno nebo jinak technicky upraveno pro potřeby obce. Jeho hranice (hranice zastavěného území obce) se zobrazovaly v pozemkových mapách evidence nemovitostí a jsou dostupné u katastrálních úřadů.

Navrhovatel namítal, že do zastavěného území obce měla být zahrnuta i pozemková parcela č. 96/2, neboť patří do intravilánu obce a že vymezení zastavěného území obce není řádně odůvodněno. A krajský soud mu musel přisvědčit. Územní plán se totiž zmiňuje o zastavěném území pouze na straně šesté své textové části, a to přesně způsobem, jak navrhovatel uvedl na straně čtvrté návrhu, v odůvodnění druhého návrhového bodu. Z něho se totiž nelze dozvědět nic jiného, než že správní území města Špindlerův Mlýn zahrnuje čtyři katastrální území a že zastavěné území je vymezené ke dni 1. 1. 2009 (o tom ještě dále).

Odpůrce k tomu ve svém vyjádření uvedl, že v případě zmiňovaného data 1. 1. 2009 jde o zjevnou chybu v psaní a že to v žádném případě neznamená, že by zastavěné území města bylo vymezeno neaktuálně. Vyjádřil přitom přesvědčení, že vymezení zastavěného území splňuje podstatné náležitosti stanovené vyhl. č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, a to s odkazem na její přílohu č. 7 (viz výše závěr vyjádření odpůrce k návrhu). Z ní však nelze zjistit nic jiného, než že textová část územního plánu obsahuje vymezení zastavěného území a že výkres základního členění území obsahuje vyznačení hranic zastavěného území. Tyto náležitosti napadený územní plán skutečně obsahuje, ale v textové části fakticky pouze jako název, bez jakéhokoliv náznaku procedury, jež k vymezení zastavěného území vedla, bez úvah, jež k němu vedly. Z územního plánu tak nelze zjistit žádné argumenty, žádné výsledky či jiné okolnosti, jež by hranice vymezeného zastavěného území odůvodňovaly. Nelze tak vůbec zjistit, jaké plochy (pozemky) byly do zastavěného území zahrnuty ve smyslu § 58 odst. 2 stavebního zákona a proč. Přitom podle § 53 odst. 5 stavebního zákona měly být součástmi odůvodnění územního plánu i výsledek přezkoumání územního plánu podle jeho odst. 4 (mimo jiné soulad územního plánu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů) a vyhodnocení účelného využití zastavěného území. Nelze tak vůbec zjistit „skladbu“ zastavěného území města Špindlerův Mlýn a tedy ani vymezení jeho intravilánu. Přitom pojem zastavěné území je jedním ze základních pojmů územně plánovací dokumentace, a právě proto na jeho vymezení klade stavební zákon zvláštní důraz vyjádřený v § 60 odst. 3 stavebního zákona. Podle něho musí být vymezení zastavěného území odůvodněno, přičemž odůvodnění musí obsahovat i vyhodnocení jeho souladu s již zmiňovaným § 58 odst. 1 a 2 citovaného zákona. Tyto, zákonem vyžadované náležitosti, však napadený územní plán neobsahuje.

V uvedeném směru neobstojí ani odpůrcovy námitky, že navrhovatel nedoložil pro svá tvrzení o chybně zakresleném zastavěném území příslušné důkazy, když jde o náležitosti, které měl obsahovat územní plán ze zákona, ani námitka, že

navrhovatel v procesu pořizování územního plánu nenamítal zakreslení zastavěného území, a to z těchto důvodů. Tuto námitku je nutno naopak otočit a tázat se, co udělal odpůrce, zpracovatel územního plánu, pro to, aby vytýčil zastavěné území obce v souladu se zákonem. Jak je z územního plánu zjevné, nic. Krom toho nelze považovat navrhovatele za pasivního při přijímání napadeného územního plánu, neboť brojil včas proti zařazení pozemkové parcely č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň, v níž by již nemohl realizovat svůj původní záměr, stejně jako v souvislosti s tvrzeným chybným vymezením zastavěného území města.

Zásadní skutečnost podmiňující závěry krajského soudu o aktivitě či pasivitě navrhovatele v souvislosti s námitkou neuplatnění vady v zákresu zastavěného území je však to, že jde o námitku dotýkající se závažného porušení procesních i hmotně právních norem chránících zásadní veřejné zájmy, včetně zájmů jednotlivých vlastníků pozemků. V takovýchto případech však snad nemůže jít z povahy věci ani o odpůrcem tvrzenou námitku, jako o jeho stesky, že navrhovatel neradil subjektům zúčastněným na zpracování a schválení územního plánu jak postupovat, aby bylo učiněno zákonu zadost. Jak má asi občan dopředu počítat s tím, že orgány veřejné správy budou postupovat v rozporu se zákonem? To se má bránit preventivně? K této otázce (odůvodnění OOP) se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. ledna 2011, č.j. 1 Ao 2/2010-185, pod bodem 106, následovně:

„K náležitostem odůvodnění opatření obecné povahy se zdejší soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 - 136, publikovaném pod č. 1795/2009 Sb. NSS: „Podle § 173 odst. 1 správního řádu musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Jeho specifický obsah je blíže určován řadou ustanovení (tak např. z § 172 odst. 4 správního řádu plyne, že správní orgán se v odůvodnění opatření obecné povahy musí vypořádat s uplatněnými připomínkami, s nimiž se musí zabývat jako s podkladem pro jeho vydání; dle § 172 odst. 5 správního řádu je součástí odůvodnění opatření obecné povahy dále rozhodnutí o námitkách, které navíc musí obsahovat vlastní odůvodnění; podle § 60 odst. 3 stavebního zákona pak odůvodnění opatření obecné povahy, jímž se vymezuje zastavěné území, vždy obsahuje i vyhodnocení souladu s § 58 odst. 1 a 2 téhož zákona). Z § 68 odst. 3 užitého přiměřeně dle § 174 odst. 1 správního řádu je však zřejmé, že v tomto odůvodnění nesmí zejména chybět esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí. I v odůvodnění opatření obecné povahy je tak nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.“

V přezkoumávané věci není vymezení zastavěného území obce odůvodněno v rozporu se správním řádem i stavebním zákonem vůbec. Jde přitom o jeden ze základních pojmů územního plánování, který má zásadní význam pro vytváření územně plánovací dokumentace a realizaci výstavby v daném území. Povinnost odůvodnit územní plán z těchto hledisek proto není pouhou formální záležitostí, ale naopak nutnou podmínkou pro to, aby veřejnost, dotčené orgány státní správy, okolní obce i soudy měly v otázce vymezení zastavěného území obce jasno, aby byly schopny posoudit, zda územním plánem nedochází k ohrožení zájmů chráněných právním řádem. Odpůrce, resp. pořizovatel územního plánu, však v přezkoumávané věci rezignoval na svoji povinnost odůvodnit vymezení zastavěného území obce, když k východiskům jeho vymezení neuvedl, a to doslova, ani jednu větu. Takovéto pochybení má však vzhledem k významu zastavěného území zásadní vliv na

zákonnost obsahu celého územního plánu, včetně následných postupů podle něho v konkrétních správních řízeních (např. v územním řízení, řízení o změně v účelu užívání stavby atd.). A že se nejedná o nějaké chiméry, nýbrž praktické a aktuální dopady do výkonu veřejné správy, si navrhovatel již zažil v souvislosti se zamítnutím jeho žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu na předmětné parcele.

S ohledem na výše vyřčené má krajský soud za prokázané, že je dán závažný důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy v části týkající se zařazení pozemkové parcely č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn do nezastavěného území obce. A to pro naprostou absenci odůvodnění tohoto závěru odpůrce nejen ve směru k uvedenému pozemku z hlediska ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) a § 58 odst. 2 stavebního zákona, ale k žádnému z pozemků na něž předmětný územní plán dopadá. V důsledku toho nezbylo, než konstatovat, že je napadené OOP v navrhovatelem uvedené části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud proto „Územní plán Špindlerův Mlýn“ v části, ve které byla pozemková parcela č. 96/2 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do nezastavěného území obce, ve výroku I. podle § 101d odst. 2 s. ř.s. zrušil, a to dnem právní moci tohoto rozsudku.

Tento rozsudek nezpochybňuje právo odpůrce na samosprávu, nýbrž je o tom, že i samosprávu je nutno vykonávat způsoby odpovídajícími principům dobré veřejné správy. Ostatně v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, se uvádí, že podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státě (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať již plynoucími z normativního právního aktu (např. z obecně závazné vyhlášky, jako v daném případě) nebo z aktu aplikace práva.

Obiter dictum krajský soud k věci uvádí, že si po projednání návrhu opatřil u Krajského úřadu Královéhradeckého kraje mapy evidence nemovitostí se zakreslením intravilánu města Špindlerův Mlýn a že se podle nich předmětná parcela č. 96/2 v jeho intravilánu nachází. Důkaz těmito podklady prováděn nebyl, nicméně vše nasvědčuje tomu, že nejen předmětná parcela byla z hlediska jejího situování mimo zastavěné území obce zařazena chybně. Bude však již na odpůrci, aby tuto otázku dodatečně prověřil a uvedl do souladu se stavem upraveným zákonem, který má zákonitě přednost před řešením obsaženým v územním plánu.

VI. Náklady řízení

Navrhovatel měl ve věci úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Navrhovatel požadoval uhradit soudní poplatek ve výši 5.000,-Kč, částku 10.000,-Kč za vyhotovení návrhu specialistou, dále 100.000,-Kč za dva úkony právní pomoci podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), 600,-Kč za dva režijní paušály podle advokátního tarifu, náhradu jízdného z Prahy do Hradce Králové a zpět ve výši 1.622,-Kč a částku 600,-Kč za promeškaný čas, rovněž s odkazem na advokátní tarif.

Navrhovatel tak vyčíslil své náklady řízení celkovou částkou 117.822,--Kč. Z ní však bylo krajským soudem navrhovateli přiznáno ve výroku II. tohoto rozsudku pouze 6.622,-Kč, z čehož činí soudní poplatek 5.000,--Kč a cestovné osobním automobilem 1.622,--Kč. Ostatní náklady navrhovateli nemohly být přiznány s odkazem na § 137 odst. 2 o.s.ř. (ve spojitosti s § 64 s.ř.s.), podle něhož odměna za zastupování patří k nákladům řízení, jen je-li zástupcem advokát nebo notář v rozsahu svého oprávnění stanoveného zvláštními právními předpisy anebo patentový zástupce v rozsahu oprávnění stanoveného zvláštními právními předpisy. Navrhovatel byl však zastoupen obecným zmocněncem. Krom toho třeba poznamenat, že výše jednoho úkonu právní pomoci podle advokátního tarifu činí 3.100,--Kč, nikoliv navrhovatelem požadovaných 50.000,--Kč.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. Krajský soud žádnou takovou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil a ani z jiných důvodů nepřicházelo v úvahu nějaké náklady řízení jí přiznat (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. dubna 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu